

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 22 August st. v.

Preste câteva zile se va deschide școala de fete din Sibiu: zidirea e terminată; mobilierul și aparatul didactic sînt la îndemână; directrița institutului, directorul de studii și corpul didactic al școlii sînt gata să intre în funcțiune.

Sînt acum câțiva ani, când pentru întâia oară s'a emis idea înființării acestei școli, am simțit cu toții, că grea afară din seamă este sarcina și mare este răspunderea, pe care comitetul „Asociațiunii transilvane” le primesce asupra sa, și foarte mulți dintre noi se temeau, că încercarea de a realiza idea, va fi zadarnică ori că se vor angagia fondurile „Asociațiunii” într-o întreprindere prea riscată, ceea-ce ar fi și mai rău.

Încetul cu încetul temerile au dispărut. Foarte în curînd ne-am convins cu toții, că idea este îmbrățișată de toți Românii și că foarte mulți părinți români așteaptă să vadă înființat institutul, pentru-ca să-și așeze copilele cu toată încrederea în el.

Cu toate aceste chiar acum în ajunul inaugurării cei interesați de soarta acestui nou așezământ erau cuprinși de cele mai vii nedumeriri.

Nici odată în gândul inițiatorilor acestei școli înființarea institutului n'a fost o cestiune națională, ci una *culturală*.

Vorba nu a fost și nu este să se înființeze școala românească, pentru-ca prin ea să se propage în societatea română un spirit mai național decât acela, de care este și astăzi pătunsă această societate, și totdeauna idea conducătoare a fost, ca viitoare femeii române să fie crescute potrivit cu actuala stare a societății române, potrivit cu actualul nostru stadiu de dezvoltare și cu exigențele societății române, ceea-ce în institute maghiare, ba chiar nici în institute germane nu este cu putință, fiindcă în acestea instrucțiunea și educațiunea sînt adaptate cu starea, în care se află societatea maghiară ori cea germană.

Trecem cu vederea greutățile, pe care au să le învingă copilele noastre în institutele străine până-ce învăță limba de propunere a acelor institute. În luptă cu acele greutăți, ele trebuie neapărat să rămână înapoi în ceea-ce privește cunoștințele și dezvoltarea aptitudinilor lor firești. Ori-cât de silitoare ar fi, ele nu pot să facă progresele, pe care le fac într'un institut, în care n'au să se lupte cu asemenea greutăți. Chiar ținînd însă pas, nici odată institutul nu poate să facă din ele femei culte, fiindcă nu le dă ceea-ce astăzi nu poate să-și lipsească nici unui om cult, cunoștința limbii și a literaturii lor materne, le isolează de viitorii lor soți și de societatea, în care vor să trăiască.

Chiar atât ar fi destul, pentru-ca să ne simțim îndemnați a pune umăr la umăr pentru spriginirea noului așezământ.

Sînt însă considerațiuni de o natură mult mai gravă, care au determinat „Asociațiunea” să primească asupra ei sarcina grea.

La femei, mai ales la femei, este o cestiune de fericire individuală să nu se simtă străine în societatea, în care au să trăiască. Nu trebuie la creșterea unei copile nici odată să scăpăm din vedere, de unde vine și unde are să meargă aceea, pe care o creștem, care este cercul social, din care a eșit, și care este cercul, în care va să trăiască.

În institutele străine copila română foarte lesne o uită aceasta. Crescînd într'un mediu străin, ea încetul cu încetul se înstrăinează, ia deprinderi și apucături nepotrivite cu exigențele noastre sociale, și foarte adese-ori, întorcîndu-se acasă, se simte genată față cu cele mai apropiate rude ale ei ori ale soțului, de care își leagă viața toată. Cult însă, în adevăr cult nu este decât omul, care se scie orienta în toate cercurile sociale și mai ales în acelea, de care este legat prin înrudire și prin pozițiunea sa socială.

Această cultură o așteptăm dela institutul românesc: el are să ne dea femeii, care pot să ne reprezente față cu societă-

țile, cu care stăm în relațiuni, cea maghiară și cea germană, dar sînt totodată femei române, care se simt bine și sciu să se orienteze în actuala noastră societate, sînt acasă în mijlocul nostru.

Acesta e un lucru, care nu se poate reglementa. Totul atîrnă dela priceperea, dela înțelepciunea, dela tactul celor însărcinați cu conducerea institutului.

Ni-e destul să cunoaștem corpul didactic, pentru-ca să scim, că instrucțiunea, pe care o primesc copilele române în școala dela Sibiu, este cel puțin la nivelul instrucțiunii, pe care o dau și alte institute de acest fel. Fiesce-care dintre profesorii angajați la această școală, primind angajamentul, a săvîrșit un act de abnegațiune națională, fiindcă nu putem să-l răsplătim potrivit cu pregătirea, pe care o are, și cu treaba, pe care poate să o facă.

Corpul didactic însă dă instrucțiunea și numai puțin, indirect numai contribuie la creșterea copilelor. Aceasta îi este încredințată directriței, care stă cu copilele, priveghiază asupra purtărilor lor și conduce cu ochiu mereu treaz dezvoltarea lor. În paza directriței își dau părinții copilele, ea are să le țină loc de mamă, ea are să ne dea ceea-ce așteptăm dela școala română pentru cultura femeiească.

De aici viua nedumerire, care a cuprins în ajunul inaugurării școlii pe toți cei interesați de prosperarea institutului.

Era greu de tot, mai greu decum se crezuse la început, a ajunge la constituirea definitivă a personalului.

Și numai printr'un act de particulară abnegațiune s'a putut rezolva cestiunea.

Avînd în vedere scopul cultural și căldura, cu care întreprinderea e îmbrățișată, domnișoara Baroneasă Elena Pop, fîca Baronului Ladislau Pop, odinioară președinte al „Asociațiunii transilvane”, și strănepoata nemuritorului Petru Maior a primit sarcina de a conduce institutul.

Prin aceasta cestiunea organizării școlii române de fete din Sibiu a primit o rezolvare, care întrece cele mai frumoase așteptări ale noastre, și dăm expresiune sentimentului public al Românilor, când

îi mulțumim comitetului „Asociațiunii” pentru stăruințele sale și încredințăm pe domnișoara Baroneasă Elena Pop, că sîntem mișcați cu toții de generoasa-i hotărîre și că nimeni poate nu și-a câștigat încă deopotrivă cu d-sa titluri la spriginul nostru al tuturor.

Noblesse oblige!

Evenimentele din Bulgaria.

Comunicările „Agenței Havaș”:

Tîrnova, 30 August n. Principele a plecat dela Șistov la 9 oare și a sosit aci la 6 oare seara. Lovitura de stat a dat desigur principelui o imensă popularitate.

Dealungul drumului poporațiunea avînd în frunte pe preoți cu sfintele icoane aclamau pe principe.

La 5 kilometri de Tîrnova o mulțime considerabilă pe jos, în trăsuri, călare aștepta sosirea principelui. Îngrămădirea era atât de mare la intrarea în oraș, încât era imposibil să intre trăsurile și suita principelui în Tîrnova, care fu primul punct de unde porni mișcarea contra-revoluționară. Principele salutînd urărilor de buna venire, ce i-se adresa, a felicitat orașul de inițiativa luată sub direcțiunea dlui Stambuloff. Pare că entusiasmul crește mereu cu cât prințul înaintează. Tot orașul e în sărbătoare.

Ultimele informațiuni fac să se preveadă, că restul călătoriei se va îndeplini în aceleași condițiuni. Liniștea e perfectă. E probabil, că prințul va pleca mâine la Filipopol.

Sofia, 30 August n. Dl Stambuloff a telegrafat la Sofia, că regele Milan a adresat prințului Bulgariei o telegramă de felicitare, și că prințul a răspuns mulțumind regelui și exprimîndu-și speranța a vedea în curînd restabilite relațiunile amicale între cele 2 țeri.

Viena, 30 August n. Prințul Alexandru a adresat poporului bulgar o proclamație, care aprobă în toate măsurile luate de regență sub direcțiunea dlui Stambuloff. Confirmă cabinetul format de această regență precum și alegerea colonelului Mutkuroff, ca comandant al armatei bulgăresci.

Principele mulțumesc poporului și armatei pentru fidelitatea, de care au dat probă tronului în zile atât de grave, ca acele ce au trecut și de acțiunea în favoarea independenței Bulgariei și a onoarei numelui de Bulgar.

Petersburg, 30 August n. E probabil, că întoarcerea prințului Alexandru nu schimbă în nimic hotărîrile luate de Rusia, cu toate că executarea acestor rezoluțiuni să fie momentan amînată.

Foiața „Tribunei”.

Vecinii.

— Din fantasiile lui Nicolae Gogol. —

Capitolul I.

Ivan Ivanovici și Ivan Nichiforovici.

(Urmare.)

Ivan Nichiforovici era și el tot om minunat. Curtea lui se afla lîngă a lui Ivan Ivanovici. Ei sînt totodată cei mai buni prietini, pe care i-a vădit lumea aceasta. Antonie Procofevici Pupopus, care poartă până chiar în clipa aceasta un surtuc în fața scurtoare și prânzesc Duminecele la judele, are obiceiul de a dice, că pe Ivan Ivanovici chiar necuratul el însuși l'a întovăreșit cu Ivan Nichiforovici, și de aceea ei trebuie neapărat să se țină unul de altul.

Ivan Nichiforovici e holteiu bătrîn. Se vorbește, ce-i drept, că a fost și el căsătorit, dar aceasta e o minciună. Îl cunosc bine pe Ivan Nichiforovici și pot să încredințez pe ori-și-cine, că nici măcar prin gând nu i-a trecut vre-odată să se căsătorească. De unde se mai scornesc atâtea bîrfeli? — Începuseră oamenii chiar să scoată vorba, că la nascerea sa Ivan Nichiforovici ar fi avut o coadă în toată regula. Asta e însă o scornitură bîdărănească, uricioasă, ba totodată și necuviincioasă, încât nici că mai cred de cuviință a-i încredința pe cetitorii luminați despre nimicnicia ei, căci e lucru știut, că numai

vrajitoarele, — chiar și dintre ele numai unele, — au coadă. Ear' vrajitoarele se țin mai mult de sexul femeiesc decît de cel bărbătesc.

Cu toată prietenia lor particulară, acești doi rari amici nu semănau de loc unul cu altul. Caracterele se cunosc mai bine din comparațiuni. Ivan Ivanovici e înzestrat cu rarul dar de a fi cu deosebire plăcut la vorbă. Sfînte Doamne! ce elocuență! Simțirea, pe care o deșteaptă, nu s'ar putea compara decît poate cu o bîrfă ori o bîlbăială ivită în capul omului, ori cu aceea, pe care o avem, când ne gîdile cineva cu degetele la talpa piciorului. Așculți — așculți — și îți pleci capul. Plăcut, foarte plăcut! Întocmai ca un pui de somn după-ce te-ai înbăiat.

Ivan Nichiforovici, din contră, e mai ales tăcut, dar' apoi, când scapă câte o vorbă, scie să și nimerească: taie ca cel mai bun briciu.

Ivan Ivanovici e înalt și uscățiv; Ivan Nichiforovici e ceva mai scurt, dar' se compensează prin grosimea lui. Capul lui Ivan Ivanovici seamănă cu o ridiche întoarsă cu coada în jos, ear' al lui Ivan Nichiforovici cu o ridiche ținută cu coada în sus.

Ivan Ivanovici nu odihnesce, așa în cămașă, sub cerdac decît după meară; înspre seară își îmbracă becheșul și se duce undeva, fie în maierul orașenesc, pe care îl aprovizionează cu făină, fie la cîmp, ca să prîndă prepelește. Ivan Nichiforovici zace diuna întregă sub streșina casei. Când nu e cald afară din

seamă, își întoarce de obicei spatele spre soare, și nu voiesce să meargă nicăiri. Așa diminețile îi trece câte odată prin minte să se mai plimbe prin curte, să-și vadă gospodăria, apoi ear' se pune la odihnă. Din când în când mai trece și pe la casa lui Ivan Ivanovici. Ivan Ivanovici este un om cu simțăminte foarte gingașe, vorbind, nu i-se întîmplă nici odată să scape vre-o vorbă necuviincioasă și se simte insultat, dacă asemenea vorbe ating urechia lui. Ivan Nichiforovici adeseori e o gură spartă. Atunci Ivan Ivanovici se ridică și grăiesce:

„Destul, destul, Ivan Nichiforovici, mai bine te culcă ear' la soare, decît să rostesci asemenea cuvinte nesuferite lui Dumnezeu”.

De asemenea Ivan Ivanovici e foarte năcăjit dacă îi cade vre-o muscă în borș: îi sare țandăra — depărtează farfuria dela dînsul, ba chiar și oamenii, la casa cărora se află, au să audă mustrări dela dînsul. Lui Ivan Nichiforovici îi place prea mult să se scalde și aflîndu-se până la gît în apă, poruncesce să-i aducă o mescioară și samovarul și își bea așa la răcoare cu adevărată plăcere ceaiul.

Ivan Ivanovici își rade barba Duminecele de două ori. Ivan Nichiforovici numai odată. Ivan Ivanovici e foarte curios. Doamne feresce, să nu înceapă cineva a-i istorisi ceva și să-și curme povestea la mijloc! Dacă e supărat de ceva, aceasta se vede numai decît din fața lui. Din fața lui Ivan Nichiforovici, din contră cu anevoe s'ar

pute ghici dacă e mulțumit ori supărat: ori-cât de mult s'ar bucura de ceva, el n'o arată aceasta. Ivan Ivanovici e de felul lui cam fricos. Pantaloni largi ai lui Ivan Nichiforovici din contră au nisce crețe încât suflînd vîntul în ei, îi umflă de par'că ar pute să încapă întreaga curte cu toate casele din ea. Ivan Ivanovici are ochi mari, expresivi, de culoarea tutunului și gura lui seamănă cu litera V; Ivan Nichiforovici are ochi mici, galbini, care se perd între sprîncenele dese și bucele umflate, ear' nasul lui seamănă cu o prună coaptă. Dacă îți ofere o prisă de tabac, Ivan Ivanovici linge mai nainte cu limba capacul tabachierei, trage apoi un bobărnac preste el, îl ridică și dice, dacă îi ești mai deaproape cunoscut: „Îmi dați voi să vă rog, de a-mi face plăcerea, onorabile Domnule?” Eară dacă îi ești necunoscut, el mai adaugă: „Fîndcă nu am onoarea de a vă cunoaște rangul și caracterul, nici numele și pronumele d-voastră.” Ivan Nichiforovici, din contră, îți dă tabachera de corn în mână și adaugă numai: „Mă îndatorați.” Atît Ivan Ivanovici, cît și Ivan Nichiforovici sînt dușmani neîmpăcați ai purecilor și de aceea nu lasă nici un boccegiu ovreu să treacă, fără-ca să cumpere dela el fel de fel de lucruri de pu-reci, — ocărîndu-l, se înțelege, mai nainte, pentru-că se ține de legea lui Moise.

Altfel, cu toate deosebirile lor, Ivan Ivanovici și Ivan Nichiforovici sînt amîndoi oameni minunați în felul lor.

„Novoie Vremia“ consideră răsturnarea prințului ca îndolnică.

Rusciuc, 31 August n. Pretutindeni se fac principelui primiri entuziaste, cu deosebire au fost însemnate primirile ce i s-au făcut în Șistov și Tirnova. Aci armata a aclamat cu căldură pe principele, care a sosit la oarele 6 seara. Principele își continuă călătoria în cea mai mare liniște spre Rumelia-orientală, însoțit de Stambuloff și de o mare escortă.

Muturoff a intrat în Sofia în fruntea armatei rumeliote, compusă din infanterie, cavalerie și artilerie. Poporațiunea a făcut o primire strălucită trupelor. Se crede că principele va sosi Mercuri sau Joi cel mult în Sofia.

Giurgiu, 31 August n. Principele Ludvig de Battenberg a părăsit Rusciucul îndreptându-se spre București. De aci se va duce la Sinaia.

Rusciuc, 31 August n. Adevăratul stăpân pe situație în acest moment e Stambuloff. Dînsul prin energia sa a scăpat pe principe și țeara de mari nenorociri. Neapărat că Stambuloff va juca de aci înainte un mare rol; Caraveloff, care a dat dovezi de moliciune și a cărui atitudine n'a fost tocmai lămurită, va dispăre de pe scenă. Se dice că cei mai mari dușmani ai principelui ar fi fost Grueff, care e Rus de origine, și Benderoff, căruia principele i-a făcut odată aspre observații, fiindcă a atacat avant-posturile sârbesci înainte de a se declara resboiul. După resboiul dînsul n'a fost înaintat.

Bulgarii din Praga, care mai toți au făcut campania din urmă bulgară, publică în „Hlas Naroda“ o declarație, în care se dice :

„Pentru noi sînt prețioase manifestările cehe, pentru-că ne întăresc în propunerile noastre, pentru-că fortifică legătura de reciprocitate dintre poporul ceh și bulgar. Cu atât mai amar am fost loviți, vedînd că poporul nostru este sistematic bînuit și înjosit înaintea publicității. De aceea ne-am decis a protesta solemn înaintea publicității cehe contra celor scrise de „Narodni Listy“ insultînd numele bulgar. Noi facem aceasta fiind convinși, că îndeplinim o datorie patriotică și sîntem interpreții sentimentelor tuturor compatrioților nostri. Înainte de toate protestăm solemn cu privire la persoana principelui Alexandru. Cine e Alexandru al nostru? Când vulturii ruși au sburdat preste Dunăre spre Balcani s'eliberaze poporul nostru, a venit și el. La 27 Iunie a călcat mai înainte pe pămîntul bulgar la Șistov cu sabia în mână în fruntea vînturilor sei, luptînd vitejește contra Turcilor. Dela Șistov a mers în spor preste Balcani spre Constantinopol. Poporul bulgar nu-l cunoscuse pe atunci nici după nume. Când după resboiul victorios dela 1878 se întrunî marea adunare la Tirnova, reprezentanții popurului nostru i-au dat voturile lor de două ori altor persoane mai cunoscute, așa prințului Dondukow. Însă marele liberator Alexandru II ne-a dat pe prințul Alexandru. Alegerea acestuia s'a făcut spre întărirea legăturii de dragoste și încredere către Țarul Alexandru și Rusia amică. Și pe acest prinț l-am cunoscut tot mai bine. După revoluțiuni diverse el s'a identificat așa cu simțul și inima popurului nostru, încît toți Bulgarii sînt însuflețiți numai de sentimentul încrederii și iubirii către prinț. Prin neștirbita păstrare a constituției,

Capitolul II.

Din care ese la iveală, care era dorința lui Ivan Ivanovici, care a fost conținutul vorbelor schimbate între Ivan Ivanovici și Ivan Nichiforovici și cum s'a încheiat vorba lor.

Dimineața, — era în luna Iulie, — Ivan Ivanovici era întins sub cerdac. Ziua era caldă, aerul uscat, înăbușitor, cam a ploaie. Ivan Ivanovici avuse timp să mai vadă ce fac secerătorii din preajma orașului, să între în sîtuțelul vecin și să întrebe pe oamenii și pe femeile ce întălisce : „de unde, până unde, în ce treabă?“ Umblase în toate părțile și se odihnea acum. Stînd așa culcat se uita lung la hambare, la curte, la șure, la găinile ce umblau prin curte și își dicea așa în el : „Ah, sfînte Doamne, ce mai gospodăru sînt eu ! Ce nu găsești la mine ? Păsări, hambare pline, tot ceea-ce-ți doresce inima, . . . rachiu prefert și limpede . . . în grădină pere și prune, mac, varză, mazere . . . Ce mai lipsesce la mine ? — Aș vrî să știu ce-mi lipsesce mie, ce n'am eu ? —“

Perdut astfel în preocupări adînci, el se făcu gînditor, și ochii lui Ivan Ivanovici, căutînd nouă obiecte, trecuă preste gard în curtea vecinului sau Ivan Nichiforovici și se opriră asupra unei interesante privelisci, ce se desfășura în fața lor.

(Va urma.)

prin unirea celor două Bulgarii și prin victorioasă apărare a țării contra Sârbiei, aceste sentimente s'au fortificat și mai mult. Mai mult încă ; nu e în evidență numai persoana prințului, ci și libertatea noastră și neatințarea noastră. Iubim poporul rus, dar' voim să fim un popor liber. Constituția dela Tirnova și prințul Alexandru sînt pentru noi o moștenire sfîntă dela liberatorul Țar ; nici un Bulgar liberal — și toți sîntem atari — nu vrea să-și incline capul ca sclav înaintea cuiva. Noi vedem în Rusia pe protectorul și aliatul nostru natural, dar' voim să ne păstrăm dreptul și libertatea noastră ; de aceea protestăm contra ori-cărei bănueli asupra popurului nostru, ceea-ce în privința aceasta face „Narodni Listy“, căci față cu noi apără poate politica autorităților ruse, dar' nu politica slavă.

„Mai protestăm contra aserțiunii, că în Bulgaria ar fi prea mulți ofițeri englezi și germani. Noi am luptat cu prințul pentru Bulgaria și libertatea noastră, dar' între noi n'a fost un Englez sau un German. Mai înainte să ni se aște unul, înainte de a ne bănu. Protestăm cu indignare contra acuzării de mită, că banii Angliei și cine scie ai cui încă, ar fi fost în stare a face ceea-ce a făcut poporul nostru întreg și unanim. Ne întoarcem față cu repugnanță dela recomandarea unei ocupațiuni a țării noastre de trupe străine, cum doresce „Narodni Listy“, pentru-că noi ca bărbați ai libertății, nu ne inclinăm înaintea puterii baionetelor și nu credem, că prin baionete se întărește iubirea, chiar de ar fi baionetele fratelui. Protestăm și contra calumniilor, pe care „Narodni Listy“ le scoate din flăcările dușmanilor popurului bulgar, ca Spiridon Gopcevi. Putem fi mîndri de ceea-ce au scris despre noi bărbați cu un nume european, ca Laveleye, Louis Leger, Kanitz, etc., care negreșit, că nu s'au înjosit până la Gopcevi. În fine contestăm, că colegii nostri din Viena au adresat vre-o telegramă către guvern, care contra intențiunii și a voinței popurului a pus mîna pe puterea publică în Sofia pentru un moment, care însă a trebuit să cedeze ordinii de drept, prescrisă de constituția din Tirnova. Aceasta am creșut de trebuință să declarăm, spre a constata adevărul.“

(Urmează semnăturile).

Depeșele țiarului „Pester Lloyd“ :

Londra, 1 Septembrie n. O depeșă diplomatică din Constantinopol comunică : Pe baza unor împărtășiri confidențiale din Filipopol, cercurile Porții așteaptă, că după sosirea prințului Alexandru se se întemple proclamarea lui de rege al Bulgariei. Se dice, că colonelul Muturoff s'fi făcut deja propagandă în acest înțeles și s'fi declarat, că e cauză de onoare a armatei să răspundă înaintea Europei urzitorilor meschine conjurațiuni prin această satisfacție oferită principelui.

Mosca, 1 Septembrie n. „Moskovskija Viedomosti“ întreabă, dacă Rusia va părăsi pe prietenii ei, pe urzitorii mișcării patriotice din Bulgaria. Întreg poporul bulgar — dice această foie — trebuie să fie un partid rusec. Rusia a creat Bulgaria, Bulgaria creată cu sânge rusec numai aliată cu Rusia și sub scutul acesteia poate exista. Drepturile principelui sînt numai prin datorințele către Țar condiționate.

Telegrama țiarului „Neue Freie Presse“ :

Odesa, 1 Septembrie n. „Vestnik“ împărtășește, că nu departe de Radomir în Bulgaria s'a întemplat o ciocnire între armata lui Muturoff și între regimentul „Köstendil“. În amîndouă părțile s'fi o mulțime de morți și de răniți.

Berlin, 1 Septembrie n. Serioase cercuri politice declară de positive scirile despre încercarea cabinetului din Berlin, de a obli calea unei împăcări a Țarului cu principele Alexandru, și profețează succes pentru cazul, dacă principele Alexandru va da dovezi de seriozitate diplomatică, ceea-ce îi ofere privilegiu cesiunea tratării conjuratorilor.

Ofițeri dela mai multe regimente de aici au trimis principelui telegrama de felicitare.

Cele mai nouă sciri ale lui „Pester Lloyd“ :

București, 1 Septembrie n. Organul d-lui Brătianu „Voința Națională“ declară : „Noi nu ne amăgim, dacă admitem, că majoritatea puterilor privesce în principele Alexandru un element de ordine și de progres pe Peninsula-Balcenică. În toate împregiurările soartea principelui Alexandru nu va atîrna dela succesul ori nesuccesul complotului din Sofia. El s'a fost ales de principe al Bulgariei cu învoirea și aprobarea marilor puteri, și marile puteri au deci dreptul, să hotărească asupra sorții lui. Până la această hotărîre principele Alexandru de jure și de facto rămîne principele regent al Bulgariei.“

București, 1 Septembrie n. (Scirea „Corr. polit.“) Prințul Ludovic Battenberg s'a dus la Sinaia, unde va fi primit în audiență decătră regele Carol.

Berlin, 1 Septembrie n. Ștergerea principelui Alexandru din lista de rang și cuartir a armatei germane e mai presus de ori-ce îndolială. Acea se explică prin aceea, că nu ar fi posibil a ține pe principele în evidență ca general a la Suite, deoarece din poziția expusă a acestuia pot să se nască pentru Germania perplexități, avînd imperul german să se întrepună pentru principele. Prințul Alexandru prin primirea tronului bulgar a încetat a mai fi prinț german și a devenit cel dintîiu Bulgar.

Viena, 1 Septembrie n. După o depeșă ce o primesce din Varna „Tagblatt“ pe acolo circula fama, că principele Alexandru ar voi să se proclame în Filipopol de rege.

Reîntoarcerea principelui Bulgariei.

Primirea la Rusciuc.

Rusciuc, 29 August n. Des-de-dimineață începuse a se vedea o mișcare generală prin oraș. Mai în sus de portul Smârda staționa yachtul principelui Alexandru, pe bordul căruia aștepta dl Stambuloff cu membrii guvernului și un foarte numeros public bulgar. Din jos de gara dela Rusciuc staționau două vapoare de resboi și două șalupe. Toate aceste vase erau împodobite cu steaguri. Mai în sus de gară, pe mal era așezată o baterie de tunuri și cât ține termul de-alungul orașului până dincolo de debarcaderul vapoarelor austriace nu se vedea decăt lume îndesată privind și așteptînd sosirea principelui. Printre orașeni, cari eșiseră cu copii cu tot, erau amestecați o mulțime de săteni și sătence, veniți de prin pregiurul Rusciucului.

La debarcader, care era așternut cu covoare, era o mulțime de lume în frunte cu locușitorul prefectului însoțit de toți consuli din localitate, cari așteptau în mare ținută.

Armata era înșirată dela debarcader până la palat pe ambele laturi ale stradei. Stradele și casele erau împodobite cu steaguri. Atît la debarcader, cît și pe drumul ce conduce pe malul Dunării spre Ildiz-Hane erau arcuri de triumf. Cei cari aveau în mîni steaguri și coroane erau postați lîngă debarcader, unde se afla și o musică militară.

În imensitatea aspectului, ce înfățișa această apoteoză, se zăreau o mulțime de Români împreună cu familiile lor, cari trecuseră dela Giurgiu, spre a asista la solemnitatea primirii.

La oara 1 p. m., cînd s'a anunțat plecarea yachtului din Giurgiu, o emoțiune generală a cuprins pe toți. Fiecare alerga să-și capete un loc, de unde se poată vedea sosirea principelui.

La oara 1 1/2, cînd a sosit yachtul, nu se mai audia decăt bubuitul tunurilor, cîntecele musicelor și răsunsetul de urale, care se distingeau din toate. În acest moment emoțiunea era atît de mare, încât nimenea nu o poate descrie.

Principele Alexandru, într'un costum civil, foarte simplu și cu capul descoperit, sta pe scara bordului de pe yacht, care era plin de lume și, după-ce a fost pusă puntea, eșind din yacht și-a făcut cruce și s'a sărutat și îmbrățișat mai de multe-ori cu metropolitul Rusciucului, apoi a dat mîna consului român și celorlalți consuli din localitate, precum și agentului vapoarelor austriace ; după aceea, făcînd câțiva pași înainte, a îmbrățișat și sărutat pe un tîner căpitan, care i-a sărutat mîna.

Aici s'a oprit și a ascultat discursul ilustrului cetățean Stambuloff, la care, răspunzînd în puține cuvinte, prințul a fost ridicat de ofițeri pe mîni și astfel l-au dus până la palat în aclamațiunile mulțimei și încărcat de coroane și buchete de flori. Strigătul de Ura ! era atît de asurzător, încât nici sunetul musicelor, nici salvele tunurilor nu se mai audiau. Era, în fine, un ce atît de măreț, încât nimenea nu-și putea reține lacrimile de bucurie și de entuziasm.

Principele se părea foarte slab și foarte emoționat. La debarcaderul dela Smârda, cînd s'a dat jos din tren, s'a dus pe bordul vaporului austriac, unde prezentîndu-i-se dl Stambuloff, acesta a dis :

„Alteț ! Iertați-mă, că mă present înaintea Alteței Voastre în costumul acesta, fiindcă așa am scăpat.“

Principele a răspuns :

„Nu face nimic, căci și eu mă înapoez tot în costumul, cu care am plecat.“

După aceea îmbrățișându-l nu-și putu reține lacrimile.

Stambuloff era foarte simplu îmbrăcat într'un costum cu saco ; el este un om de statură

cam mic, grăsuț, puțin pleșuv și în vîrstă de 32 ani.

Ordinea și liniștea a fost exemplară.

Multă lume, care venise din România cu vaporul austriac, sosise prea tîrziu, căci actul cel mare se terminase.

Rusciuc, 30 August n. Eată proclamațiunea, pe care principele Alexandru a adresat-o poporului la Rusciuc :

„Noi, Alexandru I, din grația lui Dumnezeu și voința națională principe al Bulgariei, anunțăm poporului nostru prea iubit, că astăzi am reîntreat în Bulgaria și am reluat frînele guvernului. Dăm deplină aprobare și promulgăm toate măsurile luate în absența noastră de regenta compusă din d-nii Stambuloff, Slaveicoff și Stranski. Confirmăm ministerul constituit de dînsa și întărim pe colonelul Muturoff în funcțiunea de șef al armatei bulgare. Exprimăm cu această ocaziune adîncă noastră recunoștință poporului și armatei, cari în momentele critice, ce au străbătut patria noastră, au sciut să-și apere onoarea, neatințarea și numele glorioasei noastre Bulgarii și au rămas cu credință către tron. Rog pe Dumnezeu să binecuvinteze scumpa noastră patrie, pentru mărirea și fericirea căreia lucrăm cu toții.

„Dat în Rusciuc, la 29 August n. 1886.

„Alexandru I.“

Șistov, 30 August n. Principele Alexandru a plecat din Rusciuc la 4 oare dimineața pe yachtul seu și a ajuns la Șistov la 8 oare.

Toată poporațiunea orașului era pe cheiul de debarcare și pe colinele de prin pregiur.

Principele merge din triumf în triumf.

Entuziasmul ce s'a manifestat ieri la Rusciuc e întrecut de cel ce se manifestă de poporațiunea din Șistov.

Poporul a deshamat caii dela trăsura principelui și a dus pe Alteța Sa în triumf până la biserică, unde un *Te-Deum* a fost cîntat.

Preste un cîas principele plecă la Tirnova.

Depeșele țiarului „Buda pester Tagblatt“ :

Tirnova, 1 Septembrie n. Principele Alexandru, care a plecat mai departe însoțit fiind de Stambuloff și de o excoită puternică ; formează până acum pe tot locul obiectul omagiilor, ce nu se pot descrie.

București, 1 Septembrie n. Principele Alexandru a părăsit Tirnova la 2 oare dimineața și a sosit la 8 oare în Elena. Pe tot locu' fost întimpinat cu entuziasm. În fîsat fi es înainte preoții și țeranii, spre a i supunerea lor față cu principele și cauza lui

Convorbire cu dl Stambuloff.

Correspondentul „Telegraphulu din București a avut o convorbire cu dl Stambuloff, despre care raportează țiarului seu următoarele :

Regentul ! Omul ăleil ! Omul care cu energia lui a spălat rușinea ce o mîna de oameni aruncaseră pe numele Bulgariei. Acest om, mic de stat, dar' mare la sfat, farmecă din primul moment chiar ; pentru mine a fost de o bună-voință extremă. Stambuloff a stat mult în România, a scos chiar un țiar în Giurgiu — „Vulturul“ — vorbește românește și franțuzește.

Voii resuma punctele principale ale convorbiri noastre.

— Dacă eram în Sofia, nimic nu s'ar fi întemplat, îmi ăse dl Stambuloff. Caraveloff e un om foarte inteligent, dar' n'are de loc energie, cînd lipsim noi din Sofia, el se perde cu totul și cel mai mic lucru îl intimidează. Petcu Caraveloff n'a sciut nimic de ceea-ce se țese, dar' putea să scie și — mai cu seamă — el putea să împedecă lucrurile. Era în Sofia regimentul I de infanterie și regimentul I de cavalerie, cu totul devotate principelui. Caraveloff n'avea decăt să le iee și în mai puțin de o oară, revoluționarii erau învinși. În loc să facă aceasta, el s'a lăsat să fie intimidat și mergînd cu curentul, s'a pus în înțelegere cu Bogdanoff, generalul consulatului rus, a cerut un comisar imperial rus — principele Dolgoruki — și a dat o proclamație, în care nu pomenesce de prințul Alexandru.

„Cînd am sciut aceasta, i-am telegrafat, că nu mai e la guvern, că tot ce face, n'are prin urmare nici o valoare și ca să se astîmpere până cînd voi veni eu. Sînt foarte bun prietin cu Caraveloff și el m'ascultă. Dealtmîntrelea, am închis comunicația Sofiei, și ori-ce depeșă trebuie să treacă prin mîinile mele. Zancoff e liber la Sofia, dar' n'are pe unde să fugă și stă de nevoie.

„La Tirnova, acțiunea mea a fost foarte simplă. Cînd am vădu cum stau lucrurile, cînd am înțeles ce face Caraveloff, am adunat poporul

și armata la palatul administrativ din Tîrnova și am spus ce se întâmplă și ce rușine se pune la numele Bulgarilor.

„Să fi fost acolo să vezi! oamenii plîngeau și blăstăeau și într'un singur glas 'mi-au spus: „Lucreează! Adă pe principe înapoi!“ Eram dar' înțelegi și am lucrat. M'am pus în comunicație cu toți ai noștri, am dat ordin să se aresteze trădătorii, am luat toate măsurile de precauțiune, am dat proclamația și am căutat să mă pun în legătură cu principele.

„Ați opera noastră e terminată. Cum va veni principele, îi voi remite regenta și-l voi ruga să mă ierte, că am luat autoritatea supremă în lipsa lui“.

— Nu vî temeți de Ruși?

— Dacă va fi nevoie, ne vom bate, cum ne-am bătut cu Sîrbii. Dar' Europa ne va lăsa în pace.

„Relațiunile cu dl Bogdanoff le-am rupt. 'L-am spus, că nu scie să-și țină demnitătea de agent, de vreme-ce se pune în capul revoluționarilor. Dacă Rusia vrea să-l țină la postul seu, poate să o facă; dar' noi nu-l vom considera ca agent și nu vom sta în contact cu el“.

— 'L-ați văzut pe Grueff?

— Da. 'L-am întrebat de ce a făcut conspirația. El 'mi-a răspuns, că era încredințat, că Sîrbii vor să ne atace din nou, că statul nostru nu poate trăi fără ajutorul Rusiei și că numai din cauza Cneazului ne lipsesc acest ajutor. De aceea 'l-a resturnat“.

— Ce e cu Benderoff?

— Căpitanul Benderoff a lucrat numai din interes personal. Când ne băteam cu Sîrbii, principele dădu-se odată ordinul, ca ai noștri să ne atace. Benderoff avea sub comanda sa un detașament; el nu ascultă de ordin, atacă pe Sîrbi și-i puse pe fugă. Cu toate aceste, călcarea de disciplină tocmă în timpul de război, indispușe pe prinț. Când ofițerii se prezentară la raport, prințul vorbi cu toți, numai cu Benderoff nu. Aceasta era pedeapsa. Benderoff se înfuriă și lovindu-se preste cot, dișe, că prințul nu pricepe nimic în afacerea de război. Principele auzi aceasta. Când în urmă, 'i-se prezentă lista de înaintare, Cneazul refușă să-l înainteze, sub cuvînt, că e prea tînr. De atunci Benderoff 'și-a închipuit, că cariera sa e sfîrșită, că nu va fi înaintat cît timp Alexandru va sta pe tron.

— Kissiacoff?

— Colonelul Constantin Kissiacoff e supus rus. Eram foarte bun prieten cu el, deși cunosceam antipatia sa pentru prinț. El e supărat, că în timpul războiului nu 'i-s-a dat comanda supremă.

— Și Burmoff a lucrat din motive personale. El e cel cu bătaia din . . . ?

— Să lăsăm pe Burmoff. Printre conspiratori sînt și așa, și așa oameni.

— Ce gîndiți să faceți cu prizonierii?

— Sînt de părere, că trebuie executați. La 6 Noemvrie, când eram la Slivnița, ei voiau să facă același lucru. 'L-am descoperit atunci și n'am vrut să facem scandal. Cu atentatul dela Burgas, ear' am acoperit lucrurile. Acum s'au întins prea departe. Trebuie să avem odată liniște și siguranță.

— E adevărat, că Grueff a furat bani din visterie?

— Am găsit la el o casetă cu poli imperiale. Nu știu încă, dacă a luat bani din visterie sau de aiurea. —

Am vorbit încă despre multe lucruri cu dl Stambuloff. Dar' conversațiunea noastră, cum înțelegeți bine în asemenea împrejurări, era mereu întreruptă; sosiau telegrame, erau ordine de dat, în fiecare moment veniau oameni să felicite pe regent.

Pot să vă mai spun, că toți dela mare până la mic, au cea mai bună impresiune despre noi. „Românii ne-au iubit dela început și simpatia lor ne-a fost de mare folos“, aceste sînt vorbele, pe cari le-am auzit dela oficiali și neoficiali, dela toată lumea.

Încă ceva pentru sfîrșit. Există teama, că mai curînd sau mai tîrziu, principele Alexandru va fi asasinat. Dușmanii sei vădînd, că nu reușesc cu detronările, vor recurge la revolver. *Principele scie aceasta, dar' e hotărît să meargă pînă la capăt.* Când dicea ieri poporului, că e gata să-și jertfească viața, Cneazul scia ce dice . . .

P. S. Uităm un cuvînt caracteristic al dlui Stambuloff:

— Am fost, — îmi dișe regentul, — și sînt prieten al Rusiei. Noi toți iubim Rusia, dar' nu voim să ne strîngă de gît . . .

Popescu.

Correspondență particulară

a „Tribunei“.

Săliște, în 1 Septemvrie n. 1886.

Cu inima frîntă de durere apuc cîndeiul pentru a Vă împărtăși întîmplarea precăt de tristă, tot atît de dureroasă, cumcă prea zelosul și neobositul nostru notar al comunei Săliște, Dumitru Florian, nu se mai află între cei vii. După un morb îndelungat împreună cu suferințe grele de aproape un an de zile — 'și-a dat sufletul în mîinile creatorului Duminecă în 17/29 Aug. 1886, seara la 9 oare, între strigătele și sfîșietoarele văietări ale mult iubitei sale soți și ale celor 8 copii minorenii, cari în vîrsta cea mai fragedă și gingașă 'și-au pierdut unicul sprigin, ce-l aveau în prea iubitul lor părinte. Grozavă lovitură familială. Îți stă mîntea în loc, cînd cugeți numai pe un moment la desperata situațiune a acestei familii nefericite, a acestor 8 copii orfani, cari în starea lor cea mai critică au trebuit să suferă această lovitură.

Nu mai tîrziu ca la 10 minute după întîmplarea aceasta tristă mergea — ca un fulger din gură în gură la populațiunea din Săliște — vestea „Florian a murit“; și fiecare rămănea încremenit la auzul acestei sciri pîtrunzătoare, luîndu-o la cunoștință cu un adînc oftat plin de milă creștinească și o compătimire proprie numai Românului.

Fiindcă nu se putea, ca această veste să nu străbată îndată și la urechile zelosului nostru pretor cercual, dl Liviu Bran de Lemeny, pe care sîntem dedată a-l vedea între noi numai și numai la culmea chemării sale, — în curînd, după-ce a aflat acest bărbat al nostru cazul acesta dureros, s'a decis a mai aduce o jertfă pe altarul omenimii, și îndată a înecunoscințat pe toți notarii și primarii cercului seu despre această întîmplare — așa încât în ziua următoare pe la ameați în cele mai depărtate comune ale cercului era rar omul, care să nu cunoască și să nu simtă durerea familiei Florian și în genere a Săliștenilor. Îndată după aceasta face pretorul nostru al doilea pas potrivit, punîndu-se degrabă în conștelegere cu brava reprezentanță comunală din Săliște, și-i vedem pe amîndoi luînd următorul nobil conclud, demn de imitat: Reprezentanța comunală din Săliște ia cu adîncă durere la cunoștință, decedarea zelosului și neobositului notar al Săliștei Dumitru Florian, și decide cumcă — ca semn de recunoscință față de meritele repositului, câștigate de dînsul în decurs de 24 ani ca notar, în lupta pentru interesele comunei și ale locuitorilor din Săliște — înmormîntarea rămășițelor pămîntesci ale repositului dimpreună cu toate cele prescrie de rîtul gr-or. și de obiceiul dela noi să se facă cu spesele comunei Săliște. Un conclud ca acesta în zilele noastre și cu atît mai nobil și mai binefăcător, cu cît în ziua de astăzi nu prea ni se dă ocaziune de a pute înregistra astfel de act filantropic săvîrșit de un pretor cercual împreună cu o reprezentanță comunală română. De aceea dișe onoare pretorului din cercul Săliștei, dar' nu mai puțină onoare bravei reprezentanțe a comunei Săliște, care a știut, în frunte cu pretorul ei, să recunoască meritele fostului ei notar într'un mod atît de nobil și generos.

Conform dispozițiunilor luate de cei de sus în conștelegere cu familia repositului, îngropăciunea s'a întîmplat Marți în 19/31 August a. c. după ameați la 4 oare, dela casa proprie a familiei Florian în cîmîterul bisericii celei mari gr-or. din Săliște. Era o îngropăciune de un exterior rar pentru ținuturile noastre, o îngropăciune săvîrșită într'un mod, ce face onoare Săliștei. Un public foarte însemnat și ales și o ordine exemplară.

Încă nu erau sosite oarele 4 și nu mai puteai străbate prin publicul numeros îndesuit în cele 3 strade din fața casei familiei Florian, ear' cînd veni timpul, să-și iee îngropăciunea începutul, a trebuit să se scoată mortul în uliță, pentru de a pute asista toți cei veniți la ultima iertare. Rugăciunile pentru sufletul repositului în Domnul s'au înălțat decătă 12 preoți din loc și giur în frunte cu dl protopresbiter al tractului Săliștei Dr. Nicolau Maier, ear' înainte de pornirea conductului a ținut dl protopresbiter al nostru o cuvîntare frumoasă și la înțeles, carea a fost pe cît de potrivită, pe atît de nimerită și carea a stors multe lacrimi din ochii celor prezenți.

Cam la 5 oare s'a pus conductul în mișcare și era arangiat cam în următorul mod: în frunte mergeau învățătorii cu copiii cei de scoală, după dînsii urmau junii inteligenți români din cercul Săliștei, cari s'au prezentat ca o corporațiune improvisată cu un conducător ad hoc al lor, carele ducea stîlpul crucii pentru mermîntul repositului, pe care cruce au fost aședat acești

tineri o cunună de flori compusă cu rar gust, adăugîndu-i pe o panglică albă cu litere de aur următoarea inscripție: „Nici cînd n'am încetat noi pre Tine-a Te iubi, și 'n memoria noastră pururea vei trăi.“ Ear' pe a doua panglică: „Juna inteligență română din cercul Săliștei.“ După tinerii acestia urmau preoții, 13 la număr, ear' după dînsii cosciugul sau sicriul cu mortul, un sicriu împodobit, cum rar se găsește la înmormîntări romănesci, era o mulțime de cununi, de credeai, că întregul sicriu, e un strat de flori, între aceste cununi excelau prin frumuseța lor, o cunună din partea familiei, o a doua prea potrivită din partea pretorului cercului Săliște, a treia din partea reprezentanței comunale din Săliște, a patra din partea notarilor din pretura Săliștei. Mai erau apoi afară de aceste cununi alese, cari toate purtau inscripțiuni foarte nimerite și cu înțeles, o mulțime de cununi compuse din flori naturale și aduse de diferiți consăngeni și amici ai repositului, ca un mic semn de recunoscință a lor. Sicriul îl purtau pe mîni 6 notari colegi de ai decedatului, cari mîhnîți pînă în adîncul inimii lor de durerea suferită prin pierderea iubitului lor colegă și cu ochii plini de lacrimi — își împlînau ultima datorință de colegi față de repositul în Domnul; lîngă acești purtători ai sicriului asistau ceilalți colegi notari; pe cari 'i-au iertat împrejurările de a lua parte activă la această înmormîntare, toți tot așa de jalnici și tristi, ca și cînd 'și-ar înmormînta însăși fericirea lor. — După sicriu urma vedușă cu orfanii ei capabili de a merge, lăsîndu-i pe cei infanți acasă; o singură privire la această familie nefericită, îi ajungea, pentru a scoate și din o inimă împetrită un șir de lacrimi și o condolență ferbinte; veniau apoi după familie, neamurile repositului, ear' după dînsule reprezentanța comunală, atît politică cît și bisericească, de aci încolo se înșirau nenumărații amici, și cunoscuți din loc și giur, chiar și dela Sibiu și din mai mare depărtare, apoi se întindea un șir lung de dame, notărășite, preotese, judecese etc. și așa mai departe cîte vedușă cu orfane din comună protejate de repositul lor notar. Pe ambele lături de-alungul conductului mergeau pompierii voluntari din Săliște, cari prin propagarea ordinii proprii lor determinau în mod perfect împosantul exterior al conductului funebrel.

În modul acesta compus și mergînd conductul ajunge cam la 5½ oare p. m. prin piața Săliștei în cîmîter la groapă, unde după serviciul prescriș săvîrșit de preoți, s'a rostit o a doua cuvîntare funebrelă, ținută în numele colegilor repositului de cel mai vechiu și meritat notar din cercul Săliștei, de dl Stefan Millea, notar în Tilișca; acest notar, ajutat și de vocea sa cît și de atențiunea întristaților privitori, a știut prin o cuvîntare ocașională compusă din cuvînte alese și precise, să înmoaie și cele mai tari inimi și să pîtrundă și în întunerecul celor mai negre suflete, a știut să stoarcă mii și mii de lacrimi din ochii celor de față, așa încât, de abia era la mijlocul nu prea lungi vorbiri și plînsul era general. După cuvîntarea aceasta s'a produs și juna inteligență română din cercul Săliștei, ca cor cu o cîntare improvizată, dar' prea potrivită cu ocaziunea de atunci, compusă de unul dintre tineri în ziua înmormîntării. Cu privilegiul acesta a ajuns tristetea și plînsul la culme, așa încât nu curînd se va uita acea cîntare de cei fosti prezenți. La finea cîntării se rosti a treia cuvîntare de primar-substituit al Săliștei, cunoscutul dn Nicolae Mosora, care vorbi în numele reprezentanței comunale din Săliște; dl Mosora prin puține, dar' alese și foarte nimerite cuvînte a mulțumit încă odată fostului notar comunal pentru sacrificiile aduse de repositul în interesul comunei și 'l-a asigurat de stima memoriei lui în inimile Săliștenilor; după aceasta s'au mai înălțat unele rugăciuni din partea preoților pentru odihnirea sufletului repositului în Domnul, și actul s'a finit, mortul s'a îngropat, ear' Dumitru Florian, notar în Săliște și tată a lor 8 copii minorenii, nu mai există.

În repositul în Domnul, perde mai întăiu familia unicul sprigin, pe care 'l-a avut, perde mai departe comuna Săliște un rar și zelos conducător și povățuitor al ei, perd mai ales vedușele și orfanii pe cel mai puternic tutor și protector al lor; perde cercul Săliștei pe un însemnat om inteligent, dar' perd îndeosebi notarii cercului pe cel mai sincer coleg al lor, care a știut prin blîndeța sa să-și câștige iubirea lor, ear' prin prudența sa, stima generală. Cu un cuvînt locul ocupat de repositul va forma încă mult timp un gol foarte simțit în societatea noastră. — Să-i dișem dar' cu toții ca dintr'o gură: „Fie-i țîrîna ușoară și memoria bine-cuvîntată!“ —

A.

Cronică.

Adunarea generală a universității săsesci este convocată decătă comitele suprem provisor, contele Andreiu Bethlen pentru 1 Octomvrie n. a. c.

*

În urma războiului vamal cu România exportul și importul scade din lună în lună tot mai mult. După datele autentice din Orșova, unde comunicațiunea atît pe Dunăre, cît și pe calea ferată sînt concentrate, este constat, că comunicațiunea mărfurilor în lunile Iunie, Iulie și August s'a redus la a cincia parte a comunicațiunii din periodul corespunzător al anului trecut. În urma acestora instituttele de transport de acolo au demis mare parte din personalul întrebunțat mai înainte și, dacă nu se vor schimba lucrurile, vor face reduceri și mai mari.

*

Sistare de trenuri. Direcțiunea de afaceri din Cluj a căilor ferate de stat aduce la cunoștință, că începînd dela 6 l. c. se va sistă comunicarea trenurilor omnibus nr. 1813 și 1814 între Sibiu și casa de pază nr. 19 (Ocna-Sibiului, bae).

*

Tren separat. Cu privilegiul festivității populare pentru iubulele de 200 ani dela revindicare cetății Buda, va pleca Sămbătă în 4 Septemvrie n. un tren separat dela Oradea mare la Budapesta. Biletele se pot procura tur și retur cu prețuri scădute.

*

Exposiția de vite din Cluj s'a închis Miercuri în 1 Septemvrie nou prin presidentul Szabó. Statul a cumpărat din cei expuși armări în valoare de 8000 fl. și tauri în valoare de 3000 fl. La particulari s'au vîndut vite în valoare de 15.000 fl. Premii s'au împărțit în sumă de 5000 fl. v. a.

*

Prințul Ludovic de Battenberg, fratele principelui Alexandru de Bulgaria, a călătorit la Sinaia, unde a fost primit în audiență de regele Carol al României.

*

Cununia d-lui Rosetti-Solescu, primul secretar al legațiunii române din Petersburg, cu fîca d-lui de Giers, ministru de externe al Rusiei, s'a celebrat la Franzensbad cu pompă mare. Tarul Rusiei și regele Carol au trimis reprezentanți la actul cununiei. Tot în aceea di (1 Sept. n.) după săvîrșirea cununiei, dl Giers a plecat la Petersburg preste Berlin, unde a stat două zile.

*

Necrolog. August Cepeșiu, comptabil la institutul de credit „Furnica“ din Făgăraș, a repositat în 29 August n. în etate de 28 ani după un morb îndelungat și s'a înmormîntat la 30 August în Făgăraș. Îl jlesc: Catinca Cepeșiu, o mamă și numărășii sei frați, cumnați și nepoți.

*

Falsificare de libele de depuneri. O rudenie a funcționarilor dela societatea de asigurări „Anker“, a fraților Serafin și Ioan Rósa, a fost deșințat, fiind suspiciunat a fi participat la falsificarea de libele de depuneri comișă decătă rudeniile sale.

*

Din Bucovina. O mare defraudăciune s'a descoperit la Cernăuți, în urma căreia directorul institutului de credit fonciar bucovinean Filip Popper este tras în cercetare pentru crima înșelăciunii și defraudării. Popper s'a bucurat ca director al numitului institut de cea mai mare încredere. El avea un salar mare, mai era căsătorit cu o damă din familie avută și în general se credea, că este om cu avere mare. La adunarea generală din 1885 s'a constat, că deși s'au făcut operațiuni în suma 5,397.016 fl. 82 cr., totuși venitul curat a fost numai 9023 fl. 91 cr. Acest rezultat neproporțonat s'a motivat cu starea economică nefavorabilă din țeară. În timpul din urmă însă s'a constat, că Popper a luat pe basa unui libel de depuneri fals 10.500 fl. din cassa institutului. Fiind tras la răspundere pentru acest fapt, a depus numai decăt 12.500 fl. și apoi a călătorit la Baden lîngă Viena. După depărtarea sa din Cernăuți s'a introdus cercetare criminală în contra lui. Jude incuient este adjunctul de tribunal Morariu. Institutul de credit fonciar, în a căru frunte se află baronul Alexandru Petrino, 'l-a suspendat din postul de director.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI“.

Constantinopol, 3 Septemvrie n. În urma pasului ambasadorului rusesc Poarta a dat ordin lui Gadbani-Effendi de a merge la Filipopol și de a recomanda principelui Bulgariei agrățiarea conjuratorilor dela 21 August a. c.

Sofia, 3 Septemvrie n. Principele Bulgariei se așteaptă pe ați la ameați.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Septimiu Albini.

100

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acțiuni în Sibiu, sub responsabilitatea lui **Michail Gerula**.